

IOAN ROȘCA Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (XX)

Despăgubiri pentru cei care au militat împotriva României. Pensii speciale pentru foștii ilegaliști/activiști, care au participat la pregătirea și realizarea genocidului antiromânesc - *partea I*

Am ajuns la episodul XX al serialului nostru „hexagonal”, intitulat „Combaterea «antisemitismului» folosește subjugării românilor?”. Segmentul 4 al acestui serial („Despăgubiri pentru cei care au militat împotriva României”) a ajuns și el la un maximum de relevanță, după expunerea probelor din episoadele anterioare. De aceea, pentru a sublinia importanța dezvăluirilor care urmează, ne-am luat libertatea de a renunța la titrarea obișnuită (capitol, segment, subsegment), comasând titlul segmentului 4 și al subsegmentului 4.8 („Pensii speciale pentru suferințele foștilor ilegaliști/activiști, care au participat la pregătirea și realizarea genocidului antiromânesc”) într-o formulă comună. Prezentăm acum partea I a subsegmentului 4.8. (Miron Manega)

Am văzut cum a fost clădit eșfodajul juridic (inclusiv criminalizând „antisemitismul”) pentru a extrage „pensii holocaustice” (și) din bugetul românilor pseudo-reprezențați democratic; plus privilegiile conexe: gratuitate medicală, balneară, de transport, scutiri fiscale etc. Cum s-au lărgit (pînă au depășit pensia palmașului ordinar) sumele acordate: întîi celor din lagărele din Transnistria sau din țară, apoi și celor din „ghetourile deschise” (categorice inventată cu complicitatea jefuitoarelor Germaniei), celor care au prestat muncă forțată în timpul războiului (de care au fost scutiți) sau care au fost siliți să-și schimbe domiciliul, etc. Adică, practic, oricărui evreu care a trăit/suferit în România între 1940 și 1944 (acum trei sferturi de secol!). Cum s-a trecut apoi la soții(le) celor decedați și în final și la urmașii lor - scoînd din cale și termenele de depunere a cererilor. Cum s-a eliminat condiția de cetățenie (remanentă sau „retrocedată”), s-a simplificat procedura și ușurat proba - ajungîndu-se ca dovezile să nu mai trebuiască găsite în arhivele noastre (exportate în Israel), ci selecția celor în drept să fie operată la Tel Aviv, pe baza datelor strînse de **Claims Conference**.

Toate acestea alimentează un studiu de caz elocvent despre deturnarea democrației - fiind evident că orice justificare ar încorpi autorii respectivelor prevederi, ea nu exprimă dorința populației actuale, care nu a fost nicodată consultată dacă se vrea buzunăriță astfel.

Dar să lăsăm acum problema socio-politică generală și să ne aplecăm asupra uneia mai mici - deși teribil de mari pentru unii, întrebîndu-ne: Cine pot fi beneficiarii acestor „pensii”? Măsurile represive luate de regimul Antonescu au lovit, desigur, și în numeroși evrei care nu s-au făcut vinovați cu nimic față de statul/neamul nostru - eternele „victime colaterale”. Dar ele au ținut explicit categoria evreilor comuniști, care au slujit (pe tot interbelicul) agenda Moscovei, operînd ca „ilegaliști”, vizînd dezmembrarea statului român, manifestîndu-și acut ostilitatea - la retragerea din Basarabia, sau acționînd ca „antifasciști” - în timpul unui război în care România era aliată cu Germania pentru a-și recupera teritoriile pierdute în 1940. E suficient să amintim cum și-a închis SUA în lagăre cetățenii de origine japoneză, din considerente de securitate. Ce trebuia să facă administrația unui stat aflat în război alături de Germania contra URSS... cu evreimea filo-sovietică sau apărută de URSS de amenințarea Germaniei?

Las altora și această treaptă a discuției, căci altceva mă arde acum/deceni. Am irosit trei decenii de agitație sterilă într-un „procesul comunismului” (luptă reflectată la <http://www.procesulcomunismului.com>, și rezumată la <http://www.piatauniversitatii.com/news/editorial-1-2020-7>), în încercarea de a împiedica protejarea autorilor genocidului comunist (vezi sinteza trimisă administrației Clinton la <http://www.piatauniversitatii.com/ico/p1995-1996/docs/scClinton.htm>) - acoperiți cu o impunute juridică ce s-a dovedit de nedepășit. Ca inițiator și purtător de cuvînt al CRVC, am constatat că procesul e blocat, la toate nivelele justiției românești și internaționale (a se vedea paralizarea demersului nostru la CEDO). „Argumentul” protectorilor criminalilor a fost „prescrierea” genocidului (bazată și pe faptul

că aceasta nu a fost condamnat la Nurenberg). A trecut prea mult timp de la distrugerea noastră între 1944 și 1989 (... continuată/ perfectată/ valorificată pînă azi). Nu însă - iată - și de la persecutarea evreilor, dintre 1940 și 1944. Prioritățile „reprezenților” românilor par a fi ale „neamului ales”...

Cum s-a ajuns aici? Cum de a reușit banda urmașilor lui Roman/ Tismăneanu/ Florian să obțină compensații pentru persecutarea părinților lor, ca activiști ai luptei contra sănătății, integrității și suveranității României?

Prin forțarea legiferărilor semnalate în capitolele precedente. Cu grija de a nu defini excepțiile de rigoare - în afară de categoria executanților represiunii, din securitate, miliție, judecătorești; dar cine va face verificări, la București sau la Tel Aviv... de unde nu se vede genocidul antiromânesc? De altfel, urmașul călăului X e și urmașul persecutatului Y... care nu o fi fost și el securist.

Antonescu a deportat/ deplasat/ evacuat, din România, în primul rînd, activiștii comuniști/ antifasciști (mulți condamnați pentru activități anti-românești). Acestora le datorează ceilalți evrei măsurile vexatorii, care i-au lovit pe nedrept - dar despre asta nu vorbesc nicodată. Nici despre faptul că filo-sovieticii au pornit spre URSS (unii dispărînd pe acolo, dar fiind puși tot în circa României). Sau au exportat revoluția bolșevică în Spania și acționat apoi în Franța - ca veritabil batalion internațional. În Basarabia situația fiind cea mai gravă, o parte foarte activă a evreimii de acolo manifestîndu-și perseverent ostilitatea față de integrarea la Românie - din 1918 pînă la retragerea din 1940. Ca atare, Antonescu, considerînd pericolul colaboraționismului cu dușmanul - din spatele frontului (căci pentru respectivii, România nu era patria, ci adversarul „fascist”), i-a deportat („repatriat”) dincolo de Nistru, în condiții care i-au costat pe mulți viața. Printre cei care au pierit/suferit aflîndu-se și dușmanii ireductibili ai României. O dată în plus, dovedindu-se cum devin nevinovați victime; agenții comuniști scăpînd: retragîndu-se în URSS, întorcîndu-se pe tancurile sovietice, sprijinînd apoi sovietizarea, furînzînd numeroși lideri aparatului politic, represiv, economic și cultural, care a distrus România după 1944 (vezi date în segmentul 2).

Ca purtător de cuvînt al CRVC, denunț deci recompensarea - criminală față de românită - a unora ce au participat la pregătirea și realizarea genocidului comunist. Ne-au stat în cale moștenitorii înfrățiți ai călăilor, mulți îmbogățiți după 1990, din prada smulșă victimelor. Printre ei, se numără și evreii care au fost la cîrma regimului comunist, după 1944, majoritatea plecați ulterior din țară. Evident că a fost imposibil să aducem din Israel, în fața justiției, vreun vinovat pentru crime împotriva umanității românești. E deja monstruos că am fost împiedicați să-i condamnăm, de către alianța dintre moștenitorii securiștilor români și ai evreimii comuniste (pe care am denunțat-o în 1995, în seria „*Tirgul comunității evreiești cu securitatea din România*” - 1/5) publicată la <http://www.piatauniversitatii.com/ico/p1995-1996/>). Dar nu ne-am gîndit că vom trăi vremurile de a-i vedea recompensați pe Tovarășii implicați în genocid... Nu am crezut că se va ajunge atît de departe încît să le fie acordate pensii speciale, mai mari ca celea pe care le primesc „oamenii muncii” folosiți în lagărul comunist.

Aș fi vrut să alcătuiesc lista ilegaliștilor și activiștilor ai căror urmași vor primi aceste pensii, dar nu am acces la baza de date a Caselor de Pensii (și pariez că „publicul” nu va avea, căci trebuie strașnic protejate anumite intimități). Dar nici așa nu aș fi putut trata dosarele care vor fi alcătuite de acum înainte (căci au avut grijă să elimine termenele de decădere și s-a dovedit - în cazul Germaniei - că valul, o dată pornit, nu mai poate fi stăvilit... ca să nu se manifeste „antisemitism”)

Așa că am procedat „preventiv”, alcătuiind un tabel al pretențiilor potențiale la plăți, folosind listele de revendicări accesibile, monumentala lucrare a lui „Julian Apostu” și alte surse de date privind ilegaliștii și activiștii. Pun acest studiu/efort la dispoziția celor ce vor să observe devalizarea bugetului, conștient că, în statul român capturat, nu are cine completa lucrarea sau verifica dosar de dosar. Și nici nu sper că manualele de istorie, ce vor fi dictate de cotropitori, vor reflecta această față a lucrurilor.

Formatul utilizat este un compromis între pretențiile tipăriturii și cele ale accesării prin Internet.

În partea A, fiecare caz din tabel începe (numerotat crescător) cu un **extras din listele revendicărilor**. Avînd în vedere faptul că sarcina probării persecuțiilor a fost lăsată la cheremul Israelului, putem considera că orice înscriere în bazele de date de la Yad Vashem semnalează o potențială cerere de pensie specială, în baza nelegiuitelor legi expuse anterior. Desigur, mulți dintre cei prinși în liste (cu sau fără știrea lor) nu au urmași (care să profite de eliminarea termenelor de depunere a cererilor), sau se vor abține de la rușinoasa oportunitate. Se va găsi probabil o soluție (acoperită cu noi legi, adecvate nevoilor) și în aceste cazuri - într-o tratare „en gros” (tribut trimis în Israel), după modelul de contabilizare „statistică” perfectat cu Germania sau folosit de comisia Wiesel.

Dincolo de aspectul material, ne interesează, la nivel simbolic, prezența fiecărui ilegalist, comunist, antifascist, filosovietic - pe listele expuse la:

- <https://www.jewishgen.org/> („*Claims Conference, Romania*”; „*New Romanian Lists*”; „*Teis-Dambovita Camp Prisoners 1 October 1941*”; „*Balta Battalion*”; „*Bucharest Jewish Gazette List of Jewish Males That Must Report for Labor - October 1942*”; „*Răuțel Camp Listings*”; „*Jewish Families Deported from Dorohoi to Transnistria*”; „*Jews From Iasi (Jassy) Who Survived the Transports*” etc.);

- <https://www.ushmm.org/> („*Records of the World Jewish Congress in Romania*”; „*List of Jews utilized in Transnistria*”; „*Lists of remis made to Jews from Romania that had been deported to Transnistria*” etc.).

În partea B a fișelor, sînt semnalate (dacă au fost reperate) revendicările **foștilor „ilegaliști” comuniști**, identificați (nume, prenume, loc și data nașterii, alte mențiuni - cu coincidențele subliniate) în sursele:

- baza <http://www.ilegalisti.ro/ro/bazadedate> - care oferă elemente elocvente;

- inventarul „*Dosare de partid ale membrilor de partid cu stagiul din ilegalitate care au încetat din viață*” - din care nu am reprodus decît cazurile neprinite în sinteza lui Apostu (vezi mai jos); la cele semnalate de el subliniind trimiterea respectivă (cu referir de genul „*dosar A/6 Colecția „ilegaliști decedați*”).

Acești adversari ai României libere au primit pensii consistente de „merit” antisocial pe perioada comunismului, devenind „nevoiași” după 1989 (cînd pensiile de ilegaliști au fost eliminate). Cine se gîdea că, după „căderea comunismului”, vom mai plăti un rînd și urmașilor, după ce părinții au părăsit lagărul pe care l-au instalat, emigrînd în Israel - țara declarată mamă; sau ajungînd prin lume, unde nimic nu i-a împiedicat sa reușească în viață. Și nu sînt chiar puțini „ilegaliști” de re-premiat; vezi detalii la: https://adevarul.ro/cultura/istorie/pensii-nesimțite-ilegalistii-pcr-1_50aea-0bc7c42d5a6639e8f34-index.html din care citez: „Astfel că, în vara lui 1969, se constata că, dintre cei 4.209 de ilegaliști cu „drepturi”, 3.180 fuseseră recunoscuți în 1965 [...]. Mai mult de jumătate din efectivele ilegaliștilor erau pensionari în 1969. Primeau între 1.000 și 4.000 lei (puțini, circa 10% din ei, aproape de salariul mediu pe economie, în jur de 1.100 de lei, restul - ceea ce s-ar numi astăzi, „pensii nesimțite”).”

În partea C (cu numerotările din tabelul surșă), sînt urmăriți alți adversari ai orientării politice

oficiale a statului român, auto-numiți „luptători antifasciști” (care, indiferent dacă au cochetat sau nu cu comuniștii, erau de cealaltă parte, în războiul în care intrase România). Am semnalat coincidențele între internările în lagărele Teis, Tirgu Jiu, Caracal, Wapniarca etc. și înregistrările din „*Inventarul dosarelor personale ale luptătorilor antifasciști întocmite de Ministerul de Interne în perioada 1917-1944*”. Dincolo de orice păreri privind oportunitatea politicii lui Antonescu (și românii îi pot reproșa sacrificii de vieți românești), atîta timp cît admitem postulatul legitimității legii (pe baza căreia s-a justificat nepedepsirea folosirii criminale a statului de către comuniști) nu putem considera că adversarii activi ai politicii externe a țării, pe vreme de război, trebuiau să fie lăsați să acționeze „antifascist”. Cum putea Antonescu să trateze, fără a putea ști poziția fiecărui evreu din România, măcar „antifasciștii” și „ilegaliștii” declarați? Măsurile respective, probabil multe nedrepte, neputînd însă fi contestate dinspre români, ci numai dinspre învingătorii lor de la Moscova, Washington, Tel Aviv. Dacă regimul Antonescu s-a considerat în conflict de interese cu evreii, românii de azi nu au a se auto-pedepsi pentru asta.

În partea D (cu numerotările din tabelul sursă) este urmărită categoria celor „*evacuați în Transnistria pe motiv că, în anul 1940, au cerut repatrierea în U.R.S.S.*” (din baza de date de la <https://www.victime.inshr-ew.ro/>). Or fi avut și aceștia motivele lor: de la apropierea de familie sau fuga de regimul antisemit (mai ales că represiunea anti-naționalistă comisă de Carol alături de Lupeasca și asocierea ulterioară cu Germania nu promiteau nimic bun), pînă la revenirea acasă a celor ce pătrunseseră ilegal în România după 1918 - decelați de recensămîntul lui Goga (pretinzîndu-se victime ale anti-comunismului - ceea ce era incompatibil cu cererile de „repatriere”). Poate că, la unii, cererile invocate într-o justificare deopotrivă nici nu au existat. Dar aici este cuprinsă și acea evreime dușmănoasă care a luptat tot interbelic pentru „eliberarea Basarabiei” de români (și a militat în lume pentru cauza asta - vezi succesul față de administrația americană, disecat în doctoratul lui Turcanu). Cum/unde a disparut fiecare nu știm sigur. Dar nu avem de ce munci la astfel de verificări, în vederea unei cadori-siri operate ocult, împotriva intereselor noastre.

În partea E (cu numerele din lucrarea sursă) este folosit monumentul catalog (vezi și segmentul 2) al lui „Apostu” (căruia nu i-am putut cere aprobarea replicării extraselor, din cauza anonimatului, dar îi semnalez speranța că se va bucura de o valorificare a muncii sale uriașe). Acesta a urmărit ilegaliștii și nomenclaturii aparatului politic/ represiv/ economic/ și cultural comunist, asumîndu-și munca de urnărire (în Monitorul Oficial) a schimbării numerelor evreiești - după 1944. Ceea ce mi-a permis, acolo unde care nu lipseau date de identificare mai precisă, corelația - certă sau probabilă - cu listele de revendicări. Fișele Apostu se așază pe axul cronologic: întîii activitatea de dinainte de 1944, apoi cea de după 1944 și, în final, elementele privind prestația de după 1989, scoînd în evidență continuitatea unei vinovății care nu permite recompense. Nu putem aprecia pe cel care a militat în interbelic pentru distrugerea României, plătind acum despăgubiri pentru că a suferit represalii din această cauză. Și e de-a dreptul stupefiant să mai trecem și peste faptul că, după 1944, respectivul și-a realizat intențiile, jucînd un rol - mai mare sau mai mic - în aparatul politic, represiv, economic sau cultural comunist; postură care i-a adus și suficiente compensații morale și materiale.

În Partea F (numerotată ca în tabelele sursă) am folosit baza de date compusă de mine (vezi segmentul 1) pornind de la listele anexe cererilor de încetățenire, pe perioada în care încă nu fuseseră secretizate parțial (formatul tip II - doar numele și prenumele slocitantului) sau total (situația actuală). Asta ca să vedem și care dintre potențialii solicitanți de pensii speciale au fost dotați abuziv cu cetățenia română (pînă cînd acest obstacol din calea „pensionării” a fost eliminat). Putînd considera că solicitarea cetățeniei în astfel de condiții/scopuri nu e numai nelegitimă, ci este și o dovadă a relei credințe față de statul roman - ceea ce constituie o clauză de respingere cererilor de cetățenie (nilitate a cetățeniilor acordate astfel).

Alte note/observații:
1. În ce privește evreitatea personajelor, putem repera ușor numele /prenumele explicit evreiești;

la care trebuie însă adăugați (folosind diverse indicii) evreii cu nume rusești, ucrainiene, poloneze, chești, nemțești, ungurești etc. Un indicator bun este prezența lor pe listele de revendicări, exclusiv sau prioritar evreiești (marea victimelor cu nume pur ungurese din Ardealul de Nord nu poate fi atribuită deciziei unguirilor de a se auto-trimite la Dachau...). Potențial relevantă este și prezența numelui respectiv, însoțit de alte prenume, pe liste cu revendicări exclusiv evreiești.

2. Variațiile mari de scriere ale numelor/pre-numelor evreiești prin diversele documente, fac ca aceeași persoană să fie consemnată cu aparent multiple identități (lacună valorificată, probabil, și întru multiplicarea numărului victimelor în raportul Wiesel), ameliorînd cadrul jocului de „revendicări” semnalat de Norman Finkelstein. Nu are cine/ cum să se ocupe cu verificarea acestei contabilități, într-un stat aservit/vîndut; ar fi, de altfel, acuzat de minimalizare, negaționism, antisemitism.

3. Asocierile/corelările fiind doar probabile, poate să fie vorba - uneori - de coincidențe de nume/date, a unor persoane diferite. Există însă numeroase alte corelații/filiații, pe care nu le-am reперat (de exemplu pentru că, pe listele de încetățeniri de tip I, apar numiri trecute cu numele soților etc). Am selectat cazurile în care coincide și un alt element (localitatea sau anul nașterii, postura de antifascist/ antifascist repatriat); în lipsa acestor întăritoare, nu am reținut potrivirile (deși e vorba, probabil, de același ins - care a ajuns în alte localități - de exemplu venind în capitală din restul țării sau plecînd din Cernăuți/ Chișinău). Studiul statistic rămîne valabil și după ce s-ar elimina aceste cazuri. Numărul persecutaților ce ne-au persecutat poate fi, de altfel, presupus mult mai mare decît cel reперat. De fapt... toată nomenclatura comunistă a cam suferit în timpurile „fasciste” și a cam plecat în Israel; progenitura ei poate fi deci răspîlătită cu cetățenii și pensii.

4. Numele firesc românizate - de meseriași - din listele evreilor deportați (Cărligeanu, Croitoru, Boiangiu, Ciubotaru, Cojocaru, Harabagi, Sacagiu, Tejghetaru, Oieru, Moraru etc.) nu se prea regăseseră în listele cu ilegaliști/ antifasciști/ filosovietici sau cu securiști/comuniști sau în listele anexe de încetățenire (aici intervenind și o masivă schimbare a identificării anterioare emigrării). Se pare deci că au plătit mai greu alții decît cei care au stîrnit represiunea... În registrul nuațelor (fertil pentru șuete culturale sau mărunțiri academice) merită semnalat, plecînd de la aceste date, și că, printre evreii activiști, un rol major îl au cei proveniți din Basarabia (Bucovina, Transilvania, Dobrogea). Aceștia, sub nume/steaguri nemțești, ungurești, rusești, ucrainiene, bulgărești... au activat „comunist”... și ca să combată integrarea respectivelor teritorii în România (vis alogen împlinit în 1940). „Fetelor” și „Băieților” veniți din URSS după 1918, agitîndu-se pe la Iași sau prinși în procesele din Dealul Spiirii (cînd încă nu vorbeau românește) li s-au adăugat preținși refugiați, care s-au arătat atîi de ațiați de comunism, încît nu puteau fi decît agenții Moscovei, adică a grupării criminale care a preluat puterea acolo (vezi lămuririle lui Soljenitzin)

5.La adresa : https://www.jewishgen.org/databases/holocaust/0135_Romanian_claims.html, găsim precizarea : „*This database contains records of 167,815 Romanian Jews whose names appear in records held in the Central Zionist Archives and Yad Vashem in Israel*”. Listele acestea conțin însă majoritar nume de evrei care nu au murit pînă la 23 august 1944 (nu apare mențiunea de deces dispariție), fiind recompensabili acum prin pensii, pentru că au fost puși cumva la muncă forțată. Dacă Israelul a colectat aceste date, deci a avut acces la arhivele adecvate, **cum de nu apare niciăieri și lista evreilor uciși în holocaustul românesc, pe care a asumat-o Comisia Wiesel?**

6. Am parcurs listele exhaustiv, încît să pot face remarcî privind alcătuirea lor, cîuînd corelațiile cu celelalte surse. Dacă m-aș fi limitat la cîteva exemple, mi s-ar fi spus că sînt accidentale. Asa că am extras în jur de două mii de cazuri, pe care le voi expune la <http://www.piatauniversitatii.com/perspective/>, aici fiind mult mai greu să expun o selecție, din lipsă de spațiu. Am selectat, pentru tabelul ce urmează, dosarele/elementele cele mai expresive din prima parte a tabelului (literele A-C) propunîndu-mi ca în numărul viitor să redau finalul, însoțit de o sinteză a segmentului 4.